

---

het presidentschap aan Borret toe te vertrouwen. Maar of Gerving, van wie weinig meer uitging, nu zo'n goed alternatief was, moet ten eerste betwijfeld worden. De combinatie aartspriester-president was trouwens op zichzelf al geen gelukkige. Ook de benoeming van Timmermans bleek niet succesvol. Blijkens diverse uitlatingen van anderen was Antonucci meer bekommerd om de versterking van zijn eigen machtspositie dan om de juiste man op de juiste plaats te krijgen. Typerend is ook, dat hij bij de herziening van de statuten klaarblijkelijk geen van de Warmondse docenten om advies heeft gevraagd. Zijn – tijdelijke – opvolger Francesco Capaccini was dan ook in het geheel niet te spreken over de weinig subtiële ambtsuitoefening en het daarmee verbonden benoemingenbeleid van zijn voorganger, die met zijn optreden de andere aartspriesters steeds weer opnieuw tegen zich in het harnas had gejaagd. Met wijbisschop Van Wyckerslooth had Antonucci trouwens ook nooit een goede relatie weten op te bouwen. Vanwege de steeds opduikende competentieproblemen tussen hen beiden verzocht de vice-superior, die sinds zijn aantreden in 1831 alleen nog maar de rang van zaakgelastigde bezat, in mei 1839 aan zijn Romeinse superieuren hem tot internuntius én tot bisschop 'in partibus infidelium' te benoemen. Waarschijnlijk hoopte hij op die manier Van Wyckerslooth uit te schakelen. Maar dat stadium was men in Rome inmiddels voorbij getuige de benoeming van Van Wyckerslooth tot wijbisschop zeven jaar tevoren. Het aantreden in 1853 van vier residerende bisschoppen met eigen bestuurs- en wijdingsmacht was hierop een logisch vervolg.

Overigens betekende dat niet, dat er nu ook een einde kwam aan alle conflicten en spanningen, die zo kenmerkend waren geweest voor de periode 1727-1853. Veel van die problemen waren voortgekomen uit regionale naijver of uit een verschil van inzicht omtrent de reikwijdte van bepaalde bevoegdheden. Binnen de hiërarchische structuur van elk van de vijf nieuwe bisdommen leken de bestuurlijke verhoudingen voortaan helder. Maar onhelder bleef voorlopig nog de juridische relatie tussen die vijf bisdommen individueel en gezamenlijk enerzijds en de Romeinse curie, alhier vertegenwoordigd door de internuntius, anderzijds. Problematisch, want onhelder, bleef ook de zeggenschap van de afzonderlijke bisschoppen over de reguleren in hun bisdom, temeer omdat die reguleren, met name dominicanen, franciscanen en jezuiëten, vanouds hun eigen lijnen naar Rome hadden en die ook na 1853 bleven koesteren. Dat leidde meermalen tot